Конгрес
Українських
Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 22 червня 2010 року № 23 (343)

НЕ ДАМО ЗГАСИТИ СВІЧКУ ПАМ'ЯТІ!

УКРАЇНА ПАМ'ЯТАЄ – СВІТ ВИЗНАЄ!

19 червня ц.р. в Києві розпочалася міжнародна кампанія "Не дамо згасити свічку пам'яті", присвячена вшануванню пам'яті жертв Голодомору 1932–33 років.

Декілька тисяч людей, серед яких члени Конгресу Українських Націоналістів, зібралися біля Меморіалу Голодомору в Києві, що на вул. Мазепи, 15а, щоб помолитися і вшанувати пам'ять українців, які стали жертвами штучно організованого голоду в Україні 1932–33 рр.

Акція почалася з панахиди за жертвами Голодомору. В поминальній службі взяли участь глави Української православної церкви Київського патріархату Філарет, Української греко-католицької церкви Любомир Гузар, а також представники Української автокефальної православної церкви. На службі не було представників Української православної церкви Московського патріархату.

За словами голови Українського інституту національної пам'яті Ігоря Юхновського, 1933 року "відбулося умисне вбивство голодом етнічної групи українських селян".

Він нагадав, що до 1932-го року голод дійсно був по всій території Радянського Союзу. "Але потрібно чітко сказати, – підкреслив голова Інституту, – як було далі: першого січня 1933-го року Сталін – тодішній диктатор Радянського Союзу – виступив з явною загрозою спеціально до українських селян, здати зерно. А якщо вони його не здадуть, то їм буде погано і вони будуть суворо покарані. І з того часу по всій Україні не тільки почали відбирати залишки їжі, а й виливати їжу з каструль і тарілок. Таким чином голод в Україні почав наростати".

Закінчення на 3-й стор.

ХАЙ НЕ ЗГАСАЄ СВІЧКА МОЛІННЯ

Виступ Президента Світового Конгресу українців Євгена ЧОЛІЯ

Промовляє Є.ЧОЛІЙ. Позаду ліворуч: координатор акції В.В'ЯТРОВИЧ та голова ОУН(р) С.РОМАНІВ

Ваша Святосте
Патріарше Філарете!
Блаженніший Патріарше
Любомире Гузар!
Преосвященні владики!
Всечесніші отці!
Шановний голово Українського
інституту національної пам'яті!
Український народе!

У весняні дні 1933 року, коли вся природа пробуджувалася до нового життя, спричинена штучним голодом смерть в Україні косила щохвилини 17 українців, щогодини більше 1000 українців, а щодня 25000 українців.

І все це відбувалося в урожайний рік у країні, знаній у всьому світі як житниця Європи.

Жертвами нечуваного за своєю жорстокістю злочину – Голодомору 1932–33 рр. – стали близько 10 мільйонів українців.

Найменш витривалими були старші люди і діти. Вони помирали прямо на вулицях. Восени 1933 року до школи не прийшло від 50 до 70 % українських школярів.

Римський статут міжнародного кримінального суду від 17 липня 1998 р. стверджує, що *"геноцид"* означає дії, що здійснюються з наміром знищити повністю або частково національну, етнічну, расову чи релігійну групу як таку шляхом вбивства членів такої групи; нанесення їм серйозних тілесних ушкоджень або навмисного створення важких умов життя, які б спричинили їхнє повне чи часткове знищення.

На підставі цього статуту Голодомор є беззаперечно геноцидом українського народу.

Ще 1944 р. д-р Рафаель Лемкін, знаний польський учений, автор терміну *"геноцид"*, заявив, що Голодомор 1932–33 рр. був геноцидом української нації та назвав чотири його етапи:

"Перший удар спрямований на інтелігенцію – мозок нації, – щоб паралізувати решту організму.

Разом із цим ударом по інтелігенції ішов наступ на Церкви, священиків і вище духовенство – душу України.

Третє вістря радянської атаки було спрямовано на хліборобів – велику кількість селян-одноосібників, хранителів традицій, фольклору і музики, національної мови та літератури, національного духу України. Зброя, яку застосували проти них, є, мабуть, найстрашнішою – виморювання голодом.

Четвертим кроком у тому процесі стала фрагментація українського народу шляхом поселення в Україні чужинців і водночас розпорошення українців по цілій Східній Європі. Таким чином була б знищена етнічна єдність та перемішані нації".

Закінчення на 4-й стор.

ВІДЗНАЧЕННЯ

У БАТЬКА КОНОВАЛЬЦЯ УРОДИНИ!

У Зашкові, що на Львівщині, відбувся щорічний молодіжний фестиваль, приурочений до дня народження провідника

Ірина ПАРАСЮК

Цьогоріч уже вкотре в мальовничому куточку Жовківщини – селі Зашкові – відбувся молодіжний фестиваль, приурочений до Дня народження видатного сина України Євгена Коновальця. Сюди з'їхалась молодь, аби привітати Батька з уродинами (не інакше як Батьком Євгеном називають націоналісти Провідника, адже саме він згуртував воєдино патріотичні сили, став творцем загону Українських Січових Стрільців, згодом УВО та легендарної ОУН).

Цей фестиваль не схожий на жодний інший, вражає він насамперед своєю енергетикою, адже саме на цьому клаптику української землі в далекому 1891 році народилось хлоп'ятко, яке з молоком матері вбирало в себе любов до Батьківщини, до народу та його традицій. Саме ця земля виплекала це хлоп'я, вивела в люди і виростила в ньому сильну духом особистість, героя та взірець для усіх наступних поколінь українців. Зашків кличе до себе свідомих українців, які є гідними нащадками нації і продовжувачами славного українського роду. Цьогоріч свято вдалось на славу, приємно вразила погода, адже усі три фестивальні дні яскраво світило сонце, відбиваючи своє проміння на банях Зашківської церкви.

Представники різноманітних молодіжних організацій та й просто свідомий люд почали з'їжджатися ще в п'ятницю і розбивати табори на схилах гори Берековиці та на берегах Зашківського озера. Слід віддати належне організаторам, які цьогоріч подбали про належне впорядкування території та створили добрі умови для усіх учасників фестивалю.

У суботу вранці відбулась "офіційна частина" свята біля садиби Коновальця. Батько Євген приймав привітання від мешканців села, духовенства, прибули сюди також численні депутати Верховної та місцевих рад. Від Конгресу Українських Націоналістів виступив заступник голови Львівської обласної організації Роман Дідусь. Чудових патріотичних пісень заспівав хор "Нескорені". З вітальною промовою звернувся до всіх присутніх сільський голова Зашкова – друг Ігор Сілецький, який в цей день також святкував свої уродини.

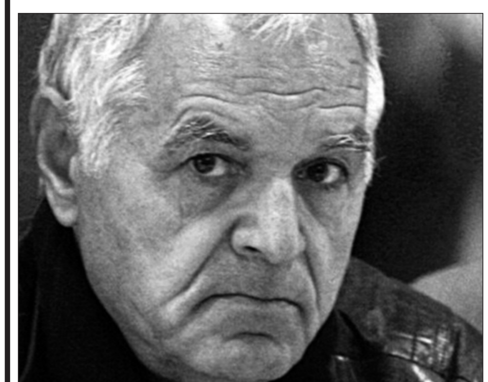
"Неофіційна частина", тобто саме святкування, відбувалось на сцені, яку встановили на березі Зашківського озера. Тут кожен міг знайти собі забаву на власний смак, зі сцени лунали чудові українські пісні, жарти, поруч козаки пригощали усіх охочих смачним кулішем, молоді хлопці розкладали ватру, усюди танці, співи, веселий настрій... Хлопці з Конгресу Українських Націоналістів спільно з побратимами з "Патріота України" цілодобово несли варту і охороняли гостей свята.

Ближче до вечора розпочався гала-концерт фестивалю, запалала святкова ватра. Своїм виступом потішили присутніх молоді українські гурти "Марвінок", "Подорож по вертикалі", "Західний час", "Vox populi", "Залізний хрест" та інші. Серед виконавців особливо привернули увагу Юрій Поліщук з гурту "Чорні черешні" та Юляна Філь. Прекрасні ліричні пісні у їхньому виконанні не залишили цього вечора байдужим жодного учасника фестивалю. Загалом, незважаючи на різну добірку гуртів за стилем музики, в репертуарі кожного з них було вдосталь патріотичних пісень, що ще раз доводить, що наше рідне українське є популярним і цікавим у різноманітних молодіжних колах.

Вночі відбулось ще одне незабутнє дійство – смолоскипна хода до садиби Коновальця. Сотні смолоскипів палали яскравим вогнем, а в унісом з ними палали наші серця! Хода супроводжувалась маршовими піснями та гучним "Слава!", яке ще довго лунало над Зашковом.

Недільний ранок розпочався святковою літургією у супроводі хору "Дударик". Тисячі молодих людей мали змогу спільно помолитись та подякувати Богові за всі його ласки. Після закриття фестивалю дуже не хотілось залишати мальовничий Зашків та його гостинних мешканців. Тішило, що наступного року в червні знову запросить Батько Євген до себе на уродини і з усіх куточків нашої славної Батьківщини з'їдуться його нащадки, щоб скласти свої найщиріші вітання!

ПАМ'ЯТІ ЮРІЯ ІЛЛЄНКА

У Конгресі Українських Націоналістів з глибоким сумом сприйняли звістку про те, що 15 червня на 75-му році життя завершив свій земний чин легендарний український кінорежисер, народний артист України Юрій Іллєнко.

У наших серцях назавжди закарбується образ Юрія Іллєнка як талановитого митця, палкого, щирого патріота України, якій він віддавав свою полум'яну любов і увесь свій самобутній талант. Його кінополотна, які свого часу були заборонені радянською системою, стали віддзеркаленням української України, як і його публіцистичні роботи про проблеми сьогодення і майбутнього нашої держави.

Висловлюємо щирі співчуття дружині Людмилі, синам Андрію і Пилипу, близьким та рідним покійного з приводу непоправної втрати. Хай українська земля буде йому пухом, а пам'ять про Юрія Іллєнка навічно збережеться в серцях українців.

Президія Головного Проводу КУН
16 червня 2010 р.

У ВІЧНІМ ПОХОДІ ЗА УКРАЇНУ

Юрій Іллєнко народився 1936 року у напіввимерлому від Голоду-33 містечку Черкаси. Тікаючи від війни, в 41-му, опинився з мамою і двома братами в самому серці Сибіру, селі Філіповці на Обі. Молодший брат помер там від виснаження. Повернення в Україну 44-го було недовгим. 46-го батько, демобілізований з фронту інженер-будівельник, завербувався на найшкідливіше виробництво скловати в Москву, щоб дати дітям пристойну освіту. Сім'я жила в бараці на території заводу, через що мама захворіла на туберкульоз.

Закінчив школу на робочій околиці Москви і вступив до престижного інституту кінематографії на операторський факультет. 1960 року зняв дипломну роботу, перший в історії інституту повнометражний фільм "Прощавайте, голуби", і отримав за нього найвищі нагороди на світових кінофестивалях у Празі і Локарно за найкращу операторську роботу. 1963-го отримав запрошення зі студії Довженка зняти режисерові Параджанову фільм "Тіні забутих предків".

Дебют у режисурі – "Криниця для спраглих" за сценарієм Івана Драча, про винищення українського села, був заборонений постановою ЦК компартії України на 22 роки. Наступний фільм "Вечір напередодні Івана Купала" – алегорична історія України, було знято з екрану рішенням Міністра культури СРСР Романова і покладено на полицю на 18 років. Фільм реабілітовано 1988 року.

1971 року на 24-му з'їзді компартії України заборонено наступний, третій фільм Юрія Іллєнка "Білий птах з чорною ознакою" як "найбільш шкідливий фільм, що колись було зроблено в Україні, особливо шкідливий для молоді".

Була дворічна еміграція в Югославію, де Юрій Іллєнко знімав фільм "Живіо заінат", що перекладається як "Живу наперекір всьому". Фільм отримав "Срібну арену" на фестивалі в Пулі і приз за найкращу чоловічу роль. В Україні на екран не був допущений. Наступний фільм "Мріяти і жити" за сценарієм Івана Миколайчука і Юрія Іллєнка було 42 рази зупинено у виробництві на різних стадіях.

У різні роки було заборонено майже всі проекти Юрія Іллєнка на стадії сценарію. З написаних 42-х сценаріїв лише сім стали фільмами.

До проекту "Молитва за гетьмана Мазепу" Юрій Іллєнко йшов близько третини свого життя. Фільм знято з кінопоказів, заборонено для показу по ТВ, не випущено на відео.

За сорок вісім років роботи в кіно рівно половину був безробітний як кінематографіст. Усе ж став лавреатом державної премії імені Шевченка, народним артистом України, академіком АМУ, професором кафедри кінорежисури і кінодраматургії, Почесним Доктором Міжнародної Кадрової Академії.

ВІТАЄМО З ПЕРЕМОГОЮ!

Головний Провід Конгресу Українських Націоналістів вітає Голову Закарпатської обласної організації Конгресу Петра ФЕРЕНЦА з перемогою на позачергових виборах сільського голови села Богдан Рахівського району Закарпатської області, які відбулися 20 червня 2010 року.

Із восьми кандидатів на посаду сільського голови, серед яких були представники Єдиного центру, Партії регіонів, БЮТ та інших політичних сил, перемога члена Конгресу Українських Націоналістів Петра Ференця засвідчує, що виборці віддали перевагу українському патріоту, а не представникам олігархічних сил та влади. Сподіваємося, що і надалі виборці будуть підтримувати українських патріотів.

Петро Ференц народився 10 квітня 1965 року в селі Луги Рахівського району, одружений, батько чотирьох дітей. Працював у загальноосвітній школі в с. Богдан вчителем історії, директором школи. Кандидат історичних наук, депутат Рахівської районної ради, заступник голови Рахівської районної ради.

ВІДБУВСЯ МІТИНГ-РЕКВІЄМ

Вінниччина вшанувала командира УПА-Південь сл. пам'яті полковника Омеляна Грабця

З ініціативи Вінницької обласної організації Конгресу Українських Націоналістів у с.Микулинці Літинського району біля символічної могили командира УПА-Південь полковника Омеляна Грабця (Батька) відбувся мітинг-реквієм. 66 років тому, 10 червня 1944 року, в нерівному бою з військами НКВС загинув наш герой д. Омелян Грабець, але пам'ять про нього та його 37 побратимів ніколи не вмре-не загине.

Захід розпочався виконанням Гімну Українських Націоналістів. Священики УГКЦ о.Михайло та УПЦ КП о.Микола відправили панахиду та освятили меморіальну дошку на могилі О. Грабця. Учасники мітингу-реквієму, переважна більшість якого – це учні місцевої сільської школи та студенти з м.Вінниці, хвилиною мовчання вшанували пам'ять О.Грабця та вояків відділу УПА. Урочистості заходу додавала низка повстанських та стрілецьких пісень у виконанні гурту "Просвіта". На завершення мітингу-реквієму всі учасники виконали Гімн України.

Віталій ГУСАР, голова Вінницької ОО КУН

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

НЕ ДАМО ЗГАСИТИ СВІЧКУ ПАМ'ЯТІ!

УКРАЇНА ПАМ'ЯТАЄ – СВІТ ВИЗНАЄ!

Глави українських церков здійснюють поминальну службу за жертвами Голодомору

Члени Конгресу Українських Націоналістів під час акції

За словами І.Юхновського, у розпал голоду, зокрема влітку 1933 року, тільки за один місяць – червень, в Україні голодною смертю померло 1 млн. 200 тис. чоловік. Він також відзначив, що загальні втрати України, з огляду на тих, хто не народився, становлять близько 10 млн. чоловік.

"І ці цифри справжні, я маю ці докази, вони лежать в Інституті, вони були зроблені судовим слідством, – підкреслив він. – Тобто, це було справжнє умисне вбивство голодом".

А в цілому, за словами І.Юхновського, під час Голодомору були вбиті 3360000 чоловік. "А якщо порахувати те, що люди не народилися, тому що просто не могли народитися, то загальні втрати України дійсно досягають десяти мільйонів чоловік", – підсумував він.

І.Юхновський також висловив жаль, що серед присутніх конфесій у спільній поминальній службі не брали участь представники Української православної церкви Московського патріархату.

У свою чергу глава УГКЦ Любомир Гузар зазначив, що ця акція дуже важлива, оскільки ще раз нагадує про страшні злочини, "допустити які ми ні в якому разі не можемо".

"Потрібно, щоб люди щиро задумалися, – сказав він, – тому що все те страшне може повторитися. Така властивість історії. Але якщо ми щиро будемо бажати, будемо намагатися усвідомити цю страшну біду, злочин, то з Божою допомогою вдасться запобігти такі речі в Україні або в будь-якій іншій країні світу".

Глава УГКЦ наголосив, що акцію не варто розцінювати як протест проти слів Президента Віктора Януковича в Страсбурзі, що нібито "Голодомор – не геноцид українців".

За його словами, хоч В.Янукович і є Президентом України, але "не є абсолютним спікером народу, як і будь-який інший Президент будь-якої країни, тому не варто дивитися на це як на протест". "Потрібно робити так, як велить наше серце, серце народу", – додав Л.Гузар.

Закінчення.
Початок на 1-й стор.

У ході акції виступив генеральний секретар Світового конгресу українців Стефан Романів.

Він повідомив, що освячені свічі відправлять у 25 областей України, а також у 32 країни, зокрема Австралію, Аргентину, Бельгію, Бразилію, Великобританію, Російську Федерацію, Німеччину, Норвегію, Польщу, де також пройдуть служби у пам'ять про жертви Голодомору.

Романів закликав українців, які знаходяться в Україні та за її межами, приєднатися до акції.

Він також закликав президента Віктора Януковича відмовитися від позиції, з якої той "відкидає, що Голодомор був геноцидом".

Як розповів координатор акції "Не дамо погасити свічу пам'яті" Володимир В'ятрович, до кінця листопада свічки повернуться до Києва, де "візьмуть участь у загальнонародному вшануванні пам'яті жертв Голодомору".

А до того часу, за словами В'ятровича, у рамках кампанії планується провести інформаційні заходи: виставки, видання, презентації.

"Українці і громадяни інших країн не дозволять замовчати злочин Геноциду-Голодомору 1932–1933 років, вшанують пам'ять невинно убитих і нагадають всьому світу про події, які не повинні повторитися", – зазначив В.В'ятрович. За його словами, кампанія завершиться в Києві в листопаді 2010 року.

Перед присутніми виступив також президент Всесвітнього конгресу українців Євген Чолій, текст виступу якого друкується.

***

19 червня 2010 року у рамках міжнародної кампанії "Не дамо згасити свічу пам'яті" мітинг-реквієм відбувся у Луганську.

У ньому взяли участь представники ВУТ "Просвіта", "Народної самооборони", Українського козацтва, Конгресу Українських Націоналістів, Народного фронту Луганщини, Народного Руху України, Української Народної Партії та інші.

У вступному слові голова ВУТ "Просвіта" Володимир Семистяга наголосив на загальноукраїнській вазі цього заходу. Особливо важливого в нинішніх умовах, коли влада на догоду іноземним панам розгорнула кампанію із заперечення Геноциду українців, найстрашнішим з актів якого був саме штучний Голод 1932–33 років.

Промовляє Ігор ЮХНОВСЬКИЙ

Голова Луганської обласної філії Асоціації дослідників голодоморів в Україні, кавалер ордена Княгині Ольги Ірина Магрицька розповіла про жахливі спогади людей, що їй довелося почути під час дослідження Голодомору на Луганщині.

Голова Луганської ОО КУН Олександр Антонов у своєму слові зазначив, що оббріхування і применшення жахів геноциду української нації має на меті звичайне уникнення відповідальності. І що лише від нас залежить, чи будуть оббріхувачі поставлені на своє місце. Сьогодні ми молимося за душі невинно вбитих українців. Наших рідних, земляків. І ця молитва звучить не лише тут, а й по всій Україні і за кордоном. Це відчуття національної єдності жевріє глибоко в кожному з нас.

Голодомор – це лише одна з ланок геноциду, якого зазнав наш народ. Найстрашніша, але не єдина. Задумаймося, наскільки сильна наша Нація, яка витримала цей удар.

Ворог України і українців весь час приховував жахи своїх злочинів. А коли вже приховувати стало несила, почав принижувати нашу пам'ять.

Всі ми знаємо про тиражовані штампи, що то, мовляв, і не був удар по українцях, що і в інших місцях був голод. Облишимо нині цю дискусію...

Чи від того удар, якого зазнала Українська Нація, стає легшим? Чи легшою стає смерть мільйонів українців? Зокрема, загибель чверті населення Луганщини? Чи злочин ворога від того стає меншим?! Ні!

Нашому народу було створено такі умови, в яких українцем бути – погано. Це і є геноцид!

Чому злочинець так хоче забрехати свій злочин? Чому так прагне применшити його? Бо хоче уникнути відповідальності! Звичайний дрібний боягуз, який з нашого з вами дозволу мнить себе чимсь великим...

Під час мітингу-реквієму в Луганську

І ми будемо недостойні пам'яті наших вбитих земляків, якщо не розставимо все на свої місця.

Прозвучали молитви за душі невинно вбитих земляків-українців. Правив молитву адміністратор Української Греко-Католицької Церкви Луганської області отець Михайло Ющишин.

Луганці запалили свічки і поклали квіти до пам'ятника жертвам Голодомору 1932–1933 років.

***

У Чернівцях активісти Блоку Національних Сил Буковини зорганізували проведення та взяли участь у панахиді за жертвами голодоморів за участю настоятеля церкви преподобної Параскеви Сербської УПЦ КП о. Миколи Семелюка.

***

20 червня у Львові о 22 год. на площі перед пам'ятником Т.Шевченкові відбувся молебень за загиблих жертв Голодомору 1932–1933 років. Таким чином Львів долучився до акції "Не дай згасити свічу пам'яті".

Акція відбулася без партійних промов та мітингу – тільки молебень, який відправляли священики різних конфесій, присутніх у Львові. Незважаючи на дощ, прийшло близько 500 людей.

Текст підготував
Богдан ЗАХАРЯК,
"Нація і держава".
Світлини автора

Євген ПЕТРЕНКО

УКРАЇНА СОБОРНА

БАГАТСТВО У РІЗНОМАНІТТІ

Протягом всього періоду існування незалежної України немало коментаторів звертали увагу на різницю між окремими українськими регіонами і на цій основі робили висновки про можливість територіальної дезінтеграції нашої держави. На жаль, з приходом нової влади, яка обіцяла інтегрувати Україну, посилився тиск з метою нав'язати світоглядно-політичну опцію одного регіону всій Україні. Суд Донецька не знайшов важливіших справ, ніж розгляд правомірності указів президента Віктора Ющенка про присвоєння звання Героїв Роману Шухевичу і Степану Бандері. Депутати-регіонали пропонують законопроекти, які мають за мету упослідити і ще більше зіпхнути на маргінес українську мову, підпорядкувати всі державні структури та інституції президенту.

Продовжується ревізія історії з ухилом в бік російських геополітичних інтересів, встановлено пам'ятник Сталіну, найбільшому злочинцю всіх часів і народів. Виступаючи у Брюсселі, президент Янукович відмовився визнати Голодомор геноцидом та назвав його трагедією всіх народів СРСР, ніби він і не мав особливого спрямування проти українців. Тим самим Янукович порушує український закон, але у нього, як відомо, з юних літ були з цим проблеми. Зрештою, сильно постраждали і казахи, але чомусь казахський лідер Назарбаєв не вважає за потрібне, з відомих лише йому причин, згадувати про голод свого народу. Але це вже його проблеми.

Різниця між українськими регіонами є природною і викликана різним історичним досвідом, культурними особливостями, зрештою ментальністю. Така значна регіональна різниця, наприклад, існує в Італії. Регіональне різноманіття спостерігаємо у Німеччині, Польщі.

Але замість того, щоб збагачувати різноманіттям регіональних особливостей націю і державу, національне питання використовується політиками для розподілу і владарювання, проведення інтересів Кремля. РФ намагається, використовуючи реальну різницю регіонів, зберегти неконструктивні напруження і розходження в середовищі українських політичних еліт, або, як хто хоче, істеблішменту.

Цьому сприяють окремі наші політики та медіа, зосереджуючись лише на недоліках і конфліктах. Так, зокрема, проходять дискусії на популярних телешоу. Їхні учасники, використовуючи ці, так би мовити, різниці потенціалів регіонів, привчають глядачів до відсторонення від життя всієї країни, ніби вона чужа, не їхня. Недавно з подібними сентенціями, характерними для росіян, виступив віце-президент Центру політичних технологій Сергій Міхєєв. Він договорився до того, що "вже на Заході країни лунають голоси про корисність розколу, які ще нещодавно були екзотикою".

Найперше мушу сказати, що і на Західній Україні є свідомі і несвідомі провідники інтересів Росії. І не вперше хтось там міг щось сказати про розкол – це нехарактерні висловлювання для регіону. Згідно з соціологічними опитуваннями, одна з найбільш пріоритетних проблем на Заході: збереження країни від розколу. Тактика російської сторони полягає у тому, аби говорити те, що їй вигідно, чого вона хоче. Присутність подібного шкідливого інформаційного сміття в українському просторі негативно впливає на націю. Адже чужі інтереси подаються ніби інтереси України та її громадян.

Наприклад, пропагандисти Януковича навіть знайшли в інформпросторі засилля противників нинішньої влади, забуваючи, хто є власниками медіа і про призначення медіа в демократичному суспільстві та закони їхнього функціонування. Це не що інше, як підготовка до цензури та одностайності, властивої путінській "керованій демократії", спроба нав'язати авторитарні традиції Донбасу всій Україні. Що це, як не протиставлення одного регіону іншим? Хіба це не є розкольницька діяльність однієї політичної сили? І це в той час, коли в Україні є історичні і вже сучасні традиції діалогу, компромісу і пошуку консенсусу. Зовні це виглядає не по-російськи і не по-путінськи. Зате результат європейський, коли ніхто не почуває себе утисненим.

Або візьмемо економічні питання об'єднання ключових українських компаній з російськими у провідних галузях: газовій, атомній, літакобудівній, суднобудівній... Таке об'єднання має сенс і щось дає українській стороні лише за умови участи третьої сторони, яка може дати передові технології. Ці технології є в США, ЄС, Японії. Інтерес російської сторони в тому, щоб підняти вартість своїх компаній у торгах з Заходом, або усунути українського конкурента з ринку. Адже жодного підвищення конкурентоспроможності українських компаній такий хід не відкриває.

Нинішні спроби Росії стати центром сили у світовій політиці є спробою "старушкі" омолодитись. Досить згадати лише про Північний Кавказ і Грузію, аби побачити, наскільки це фарисейські дії. А виступи Медведєва проти Ющенка у серпні минулого року на фоні військових кораблів просто непристойні і негідні вихованої людини, не кажучи про дипломатичність.

Розумний баланс між регіонами в економіці, гуманітарній політиці, культурі дійсно залежить від рівня стратегічного мислення нинішнього керівництва України, але зовсім не є прерогативою російських політологів і політиків. Росія все більше грузне у печерному шовінізмі і буде робити все для розколу України шляхом її русифікації, нав'язування російського світогляду і залучення Києва на периферію так званого "Руского міра". Така істероїдно-маніпулятивна модель політики, яку демонструють пани Ніконов (онук Молотова), Сергій Марков, Михайло Леонтьєв, дуже негативно впливає на окрему частину нашого населення і заважає йому усвідомити власні інтереси, які, безумовно, відрізняються від російських. Очевидно, що різниця між регіонами України не є критичною, вона може лише збагатити нашу державу, а ось використання цих відмінностей недобросовісними політиками і Кремлем, у якого вони на утриманні, дійсно є небезпечним явищем. Регіональні відмінності не потрібно замовчувати, навколо них потрібно вести діалог і використовувати їх для взаємозбагачення всього українства. Але це вже залежить не тільки від політиків, а від всього нашого суспільства, його культури та громадсько-політичної зрілості.

ХАЙ НЕ ЗГАСАЄ СВІЧКА МОЛІННЯ

Відомий американський дослідник Роберт Конквест так сказав про причини Голодомору 1932–33 років:

"Голод запланувала Москва для винищення українського селянства як національного бастіону. Українських селян нищили не тому, що вони були селянами, а тому, що були українцями-селянами".

Безпосередній очевидець терору голодом, італійський консул у Харкові Серджо Ґраденіго у травні 1933 року передбачав, що Голодомор:

"[...] спричинить колонізацію України переважно російським населенням. Це змінить її етнографічну природу. Можливо, в дуже близькому майбутньому не доведеться більше говорити ні про Україну, ні про український народ, а отже, не буде й української проблеми, оскільки Україна фактично стане частиною Росії".

Сталін саме цього і бажав. Це підтверджує його лист від 11 серпня 1932 р. до Лазаря Кагановича – секретаря Комуністичної партії, в якому він заявив, що:

"Найголовніше тепер Україна. [...] Якщо ми тепер не візьмемось за виправлення ситуації в Україні, Україну можемо втратити".

Тому він дав такий наказ:

"Поставити собі за мету перетворити Україну в найкоротший термін у справжню фортецю СРСР".

Цей лист явно вказує на наміри Сталіна знищити українську націю та цілком зрусифікувати Україну.

Донедавна приховувані дані переписів населення України до і після Голодомору офіційно засвідчили, що кількість населення України від 1926 до 1937 рр. скоротилася від 31 до 26 мільйонів (цебто на 5 мільйонів осіб), у той час як кількість неукраїнського населення в Радянському Союзі в середньому зросла на 17 %. Це значить, що 1937 року в Україні мало б проживати не 26, а 36 мільйонів українців. Таким чином, загальнолюдські втрати України за цей період становили 10 мільйонів українців.

Ця статистика вказує, що більшовицька влада дійсно втілювала в життя наміри Сталіна знищити українську націю.

У 75-ту річницю Голодомору Світовий Конгрес Українців разом з Секретаріатом Президента України та Українським інститутом національної пам'яті провів Міжнародну акцію "Незгасима свічка", яка від квітня до листопада 2008 р. пройшла у 33-х країнах світу, в тому числі й у всіх 25 областях України. Ця акція стала важливим чинником у поширенні інформації про трагічну сторінку українського народу та у визнанні Голодомору геноцидом українського народу на світовому рівні. Дотепер 14 держав світу визнали Голодомор геноцидом українського народу, а саме: Австралія, Грузія, Еквадор, Естонія, Канада, Колумбія, Латвія, Литва, Мексика, Парагвай, Перу, Польща, Сполучені Штати Америки та Угорщина.

Прикро однак, що нова влада в Україні прийняла московську інтерпретацію Голодомору, заперечуючи його як геноцид українського народу такими діями:

25 лютого, якраз у день інавгурації Президента Віктора Януковича, з його сайту було вилучено розділ про Голодомор;

✔ 27 квітня Президент Віктор Янукович на засіданні Парламентської Асамблеї Ради Європи заперечив Голодомор як геноцид українського народу;

✔ 26 травня народний депутат Верховної Ради Василь Кисельов зареєстрував законопроект з пропозицією вилучити із статті 1 твердження про те, що Голодомор є геноцидом українського народу, а

✔ 29 травня міністр освіти і науки Дмитро Табачник заявив, що з освітніх програм буде вилучено твердження про те, що Голодомор є геноцидом українського народу, а натомість буде подано, що це *"загальна трагедія народів України, Росії, Білорусі та Казахстану"*.

Всі ці факти говорять про те, що сучасна влада та провладні політичні сили України ігнорують не тільки ряд беззаперечних доказів про Голодомор як геноцид українського народу, якими є архівні матеріали, свідчення очевидців та наукові докази українських і світових істориків, а також діючий Закон "Про Голодомор 1932–33 років в Україні", який стверджує, що:

"Голодомор 1932–33 років в Україні є геноцидом українського народу".

Рівно ж закон передбачає, що:

"Публічне заперечення Голодомору 1932–1933 років в Україні визнається наругою над пам'яттю мільйонів жертв Голодомору, приниженням гідності Українського народу і є протиправним".

У зв'язку з подіями, що пов'язані з новим запереченням Голодомору як геноциду українського народу, Світовий Конгрес Українців розпочинає Міжнародну акцію "Свічка моління" з метою вшанувати пам'ять мільйонів невинних жертв та привернути увагу світової громадськости до справжніх причин цієї трагічної сторінки історії нашого народу.

Сьогодні були посвячені та передані представникам різних областей України та української діаспори свічки моління, які до кінця листопада 2010 р. відвідають українські церкви і публічні місця в Україні та в державах проживання української діаспори, а також резиденції Європарламенту та Організації Об'єднаних Націй.

Я закликаю всіх українців світу активно підтримати цей міжнародний захід своєю участю та цим самим не дозволити згасити свічку пам'яті мільйонів невинних жертв Голодомору 1932–33 років в Україні.

Вічна пам'ять усім жертвам Голодомору – геноциду українського народу.

Євген ЧОЛІЙ.
Київ, 19 червня 2010 р.

Закінчення. Початок на 1-й стор.

РЕАЛІЇ ЧАСУ

ВІРТУАЛЬНА УКРАЇНА

Держава, яку побудували нечисті на руку і національно стерилізовані чиновники

Валерій ПЛИСАК,
член НСЖУ

Сучасне значення прикметника "віртуальний" походить від virtualis – можливий, такий, котрий може або повинен виявитися за певних умов (визначення спеціалістів-науковців). Не плутати з цим же словом, що походить від латинського virtus. Римляни вживали це слово для позначення таких якостей воїна, як мужність, доблесть, хоробрість, рішучість. І сьогодні англійське virtue позначає достоїнство, чесноту, хоробрість, мужність.

Яке ж визначення більш підходить для сучасної України, яка цього року святкуватиме 19-у річницю незалежності? Явно не друге, бо Україна є поки-що віртуальною – можливою, такою, котра може або повинна виявитися за певних умов. До другого вона ще не доросла, бо з самого початку пішла з певних причин не тим шляхом, яким треба було йти, і яким пішли інші країни з СРСР і соцтабору, і не ті нею керували.

Поговоримо про Конституцію України. Давайте подивимося, чи діють найбільш значущі статті і їхні частини?

Стаття 1 говорить про те, що територія України в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною. Але чи маємо ми демаркований кордон з Росією? Досі не маємо. І хто гарантує, що Росія для захисту тих, хто носить в кишені паспорт Росії разом з паспортом України, не перенесе лінію кордону на сотні кілометрів вглиб України і, використовуючи карти середньовіччя, де Україна позначена як колонія Росії, оголосить, що це її споконвічна "истинно русская" територія. Фантазія? Дай Боже, щоб нею і залишилася.

Стаття 3 говорить, що "Людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю.

Права і свободи людини та їхні гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Держава відповідає перед людиною за свою діяльність. Утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави".

Чи виконується? В Україні владцями створена система свого самозбереження і самовідтворення і повна безвідповідальність влади за її діяльність. Хоч хтось відповів за той жахливий економічний стан, в якому опинилася основна маса населення України (78 % відсотків проживає за межею бідності), за постійне пограбування людей шляхом девальвації гривні? Питання риторичне, бо всім відомо, хто за це відповідальний, але вони спокійно проживають награбоване в народу добро в Україні або за її межами (за винятком П.Лазаренка). Бо відгородилися від відповідальности недоторканістю та спущеними на гальмах законопроектами, які вимагали декларування джерел своїх доходів і витрат і їх відповідності. Про гарантії охорони здоров'я нічого і говорити – маємо "безкоштовну медицину".

Стаття 4 проголошує єдине громадянство. Громадян яких тільки країн, котрі мають, крім громадянства України, і друге, і третє і... і, в нас немає. І що цікаво – чиновники, які мали б виявляти порушення цієї норми Конституції, їх виявити не можуть! А можливо, і самі є громадянами інших держав.

Стаття 5 проголошує: "Носієм суверенітету і єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Ніхто не може узурпувати державну владу".

Як Ви можете впливати на владу, починаючи від сільської ради і закінчуючи Верховною Радою України, здогадатися не важко. Практично ніяк. Ще на рівні сільради, де працює чесний голова, щось можна зробити. Але все частіше чуємо про тих голів, які гендлюють землею, намагаючись отримати кругленькі суми за незаконно відчужену власність громади, і попадаються при цьому. А чим вище, тим сумніше. А Верховна Рада, окрім лобіювання інтересів грошових мішків, які забезпечили депутатам місця в ній, може і Україну продати, проголосувавши за входження її в союз з Росією, Білоруссю та Казахстаном. Всього можна чекати від неї.

Стаття 6 говорить: "Органи законодавчої, виконавчої та судової влади здійснюють свої повноваження у встановлених цією Конституцією межах і відповідно до законів України".

Як цього дотримуються владці від президентів до сільських чиновників, коментарів не потребує, бо лідируємо у світі по корупції.

Стаття 8 декларує: "В Україні визнається і діє принцип верховенства права.

Конституція України має найвищу юридичну силу. Закони та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України і повинні відповідати їй".

Не будемо говорити про ті неузгодженості, які мають місце між окремими законами, і інші недоречності, а подивимося на формування коаліції і уряду та рішення Конституційного Суду з цього питання. А підписання угоди В.Януковичем і Д.Медведевим про продовження перебування Чорноморського флоту Росії в Севастополі до 2042 року? А голосування за ратифікацію цієї угоди у ВРУ 27.04.10, яке інакше як фарсом назвати не можна? Дотримання цієї статті продемонстровано на найвищому рівні. Далі нікуди!!! А робиться це тому, що ніхто з посадових осіб не несе відповідальности перед народом України за ті рішення, які вони приймають.

А що вже говорити про депутатів ВРУ, які безплатно чи за гроші, чи доручивши свою картку погоничу, котрий забезпечує голосування десятками карточок, перетворили процес прийняття законів в балаган, з якого сміється весь світ. Та згадайте про нещодавню інформацію про депутата японського парламенту, який склав свій мандат, бо проголосував за іншого депутата всього один раз!!! А в нас десятки депутатів взагалі не відвідують засідань, за них голосують інші, а керівництво ВРУ, як і президенти, підмахують прийняті в такий спосіб закони, і совість їх не мучить. Покривають зловживання депутатів і не несуть за це ніякої відповідальности – ні правової, ні моральної. Щось не чув про жодний випадок, щоб хтось із найдемократичніших нардепів або президент опротестував будь-яким чином неправомірність голосування, бо в них так само не все в порядку з совістю. Та й пора впровадити публікування прізвищ авторів законів, які приймаються, і поправок до них, тоді буде менше недолугих або напряму пролобійованих законів. (До речі, в багатьох парламентах світу так і є, щоб люди знали, хто і що їм підсунув).

Стаття 10 говорить: "Державною мовою в Україні є українська мова". Як це зреалізовано в Україні – видно на всіх телеканалах. Панує суцільне незнання державної мови держслужбовцями та іншими працівниками владних структур, знизу доверху або зверху донизу. Найбільший талант з цього питання проявився у Д.Табачника – нинішнього міністра освіти і науки, який будь-якими шляхами хоче прокласти дорогу для другої державної мови (російської), що обіцяв В.Янукович у своїй виборчій програмі. Вже й голова Конституційного Суду почав давати інтерв'ю російською мовою, хоча донедавна офіційно виступав тільки українською.

Стаття 11 декларує: "Держава сприяє консолідації та розвиткові української нації, її історичної свідомості, традицій і культури, а також розвиткові етнічної, культурної, мовної та релігійної самобутности всіх корінних народів і національних меншин України". Друга частина цієї статті виконується в нас аж занадто, а от щодо першої, то йде тотальний наступ на все національне – українське, у вищих ешелонах влади переважають представники некорінних націй, робиться все, щоб Україна втратила свою ідентичність. Вже новий президент збирається ліквідувати Інститут національної пам'яті, а за ним прийде черга ліквідації і самої української нації – до цього недалеко, знову можемо опинитися в слов'янському союзі під егідою Росії з казахстанським причепом!

Стаття 12 декларує: "Україна дбає про задоволення національно-культурних і мовних потреб українців, які проживають за межами держави". Тут взагалі нема що й казати – взагалі не "дбає"!

Стаття 13 декларує право власности всіх громадян України на користування всіма природними ресурсами в межах території України. А хто користується!? Найчастіше ті, хто має доступ до влади.

Стаття 14 говорить: "Земля є основним національним багатством, що перебуває під особливою охороною держави.

Право власности на землю гарантується. Це право набувається і реалізується громадянами, юридичними особами та державою виключно відповідно до закону".

А всі ЗМІ пишуть про дерибан землі. А скільки чиновників та інших посадовців погоріло на отриманні хабарів за виділення землі?!

Стаття 15 забороняє цензуру. Згадаймо "темники" за Кучми. Та й зараз така тенденція починає проявлятися.

Стаття 16 говорить про екологічну безпеку. Чого тільки варта ситуація в Калуші? А щось подібне існує в багатьох інших містах і селах України. Суцільний жах.

Стаття 17 гарантує захист суверенітету і територіальної цілісности України, забезпечення її економічної та інформаційної безпеки, оборону України. Чи можуть наші Збройні Сили захистити нас від агресії? Не можуть! Про яку економічну безпеку може йти мова, коли найважливіші галузі України знаходяться в руках іноземних компаній, банківська система все більше переходить в руки іноземного капіталу. Про інформаційну безпеку годі й говорити! Дочекалися того, що заступником голови Національної телекомпанії України призначили лівійця за походженням В.Арфуша, який навіть не має не те що відповідної освіти, а взагалі не має вищої освіти.

Ця ж стаття забороняє на території України створення і функціонування будь-яких збройних формувань, не передбачених законом. А що ж тоді є різні російські козачі формування?

І остання частина цієї статті: "На території України не допускається розташування іноземних військових баз". А що тоді в нас знаходиться в Севастополі?! І хто давав право Президенту В.Януковичу топтати Конституцію, продовжуючи термін оренди.

Стаття 19 прямо говорить: "Органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України". І суцільні порушення від Президента України до найнижчих гілок влади. А що ж далі? Та, напевне, життя по "понятіях"!?

А тепер дещо про наміри нової влади. Зупинюся тільки на двох моментах – скорочення апарату та боротьба з корупцією.

Після Л.Кравчука всі наступні президенти обіцяли скоротити апарат чиновників на 20 відсотків. Після закінчення каденції апарат зростав, як мінімум, на ті ж 20 відсотків або й більше. Зараз вже маємо найбільшу за всі часи існування України кількість віце-прем'єрів уряду і міністрів. Побачимо, якщо доживемо, що буде перед наступними президентськими виборами!

Кожен президент починав боротьбу з корупцією. Видавались укази, створювалися якісь органи при президентові і на місцях. Проводилася велика паперотворча робота, а в результаті Україна стала лідером у світі з корупції.

А що означає саме поняття "корупція"? "Вікіпедія" говорить: "Корупція (від лат. corrumpere – псувати) – протиправна діяльність, яка полягає у використанні службовими особами їхніх прав і посадових можливостей для особистого збагачення; підкупність і продажність громадських і політичних діячів". Потрібні ще якісь коментарі, якщо колишні і діючий президент звинувачуються в корупції суспільством і ЗМІ. І поки будь-який президент не поборе в собі корупціонера, залишається тільки говорити про якусь боротьбу. Годі чекати якихось результатів! Та й борються з корупцією органи, які самі зверху донизу просякнуті нею. І про це говорять не тільки прості громадяни, а ті, хто ці органи очолює та стоїть над ними. І тільки тоді, коли за корупційні діяння отримають покарання найвищі посадові особи держави, можна буде говорити про початок боротьби з корупцією. Зараз же ситуація нагадує відомий всім епізод, коли злодій кричить: "Лови злодія!"

То коли ж настануть умови, коли Україна стане реальністю?

Все залежить від нас самих. Якщо ми приведемо владу до порядку, очистимо від корупції, примусимо служити народу, а не Росії і "мамоні", тоді й можна чекати на позитивний результат.

м. Івано-Франківськ

ЧИН І ЧЕСТЬ

СПОГАД ЗІГРІВАЄ СЕРЦЕ

Під час Конференції Антибольшевицького Блоку Народів у Києві, листопад 1993 року: крайня справа – Ганна ЧИР.

Ганна Чир належить до тієї славної когорти українців, якими наша Батьківщина пишатиметься завжди. Вони боролися за незалежність України в лавах УПА в найтрагічніший для нашої нації час, коли розтерзана жорстокими тиранами в руїнах лежала рідна земля, коли справді "встояти не було сили", а світові було байдуже до української долі. Катівні і концтабори не зламали їхньої волі: вони боронили честь і свободу України. Раз склавши присягу, її не порушили. Все сказане повною мірою стосується Ганни Чир, зв'язкової УПА з Тернопільщини, яка, відбувши десять літ каторги в "степах безкраїх за Уралом", у Карлазі, вийшла на волю і знову приступила до сповнення свого обов'язку – служіння нації. Вояк УПА з Рівненщини, учасник Кінгірського повстання Степан Чир став її чоловіком, вони поселилися в Караганді. Сусід чеченець допоміг Степанові з роботою. Їхня хата стала привітним пристанищем для десятків українських політв'язнів, які поверталися з каторги. Пані Ганна допомагала своїм посестрам, які після концтаборів повернулися в отчий край і застали там попелище.

У Караганді ніколи не затихало українське життя, в епіцентрі якого були Ганна та Степан. Триває воно і тепер. Ганна Чир уже декілька років поспіль перебуває в інвалідному візку, та поклик сумління долає хворобу, і вона телефонує, нагадує, радить, як організувати свято, вечір пам'яті. Нещодавно відійшов у засвіти пан Степан, її коханий чоловік і друг... Чи треба казати, яка то печаль для серця... Сумуємо, тужимо разом з нею.

Та навіть у надзвичайно тяжкий для неї час пані Ганна не забула про ювілей Великої Українки – Слави Стецько, з якою була добре знайома. Її 90-ліття вшанували й українці Караганди. Ганна Чир надіслала листа-спогад про Славу Стецько, а це розповіла про життя української громади.

"Хоч де б жили українці, – пише пані Ганна, – вони трепетно бережуть національні традиції, пам'ять про знаменні історичні дати, українських лицарів. Так, у Казахстані протягом багатьох років українська громада проводить заходи з ушанування знаменних дат, національних героїв, традиційних українських свят.

Щорічно ми вшановуємо наших провідників у дні їхнього народження – Степана Бандеру, Євгена Коновальця, Ярослава та Славу Стецька та інших, святкуємо День незалежности України, День Соборності Української держави, День Незалежности Карпатської України.

У річниці смерті героїв, історичних трагедій (День пам'яти Героїв Крут, розстріл 359 українських вояків під Базаром) відправляються панахиди у нашій Українській греко-католицькій церкві. В такі дні ми прикрашаємо портрети Героїв квітами, вишиваними рушниками, ставимо національний прапор.

У приміщенні нашої недільної школи та у світлицях, які нам виділяють представники місцевої влади, проводимо лекції, концерти, в яких беруть участь люди старшого віку, а також молодь і діти.

Цього року у січні відбулось вшанування днів народження Степана Бандери, Ярослава Стецька, Дня Соборности України. У церкві відправлялась панахида у День пам'яти Героїв Крут.

У березні святкували Шевченківські дні – прозвучали доповіді, був організований концерт. У день смерти Слави Стецько відправлялась панахида, священик розказав про її діяльність, про останні роки її життя.

14 травня відбулися заходи, приурочені 90-літтю від дня народження Слави Стецько. Мені хочеться підкреслити, що Слава Стецько була мужньою жінкою. Я пригадую 1992 рік, ми з Наталею Осьмак йшли Києвом і ввечері коло Золотих Воріт зустріли Славу Стецько. Вона була одна, без жодної охорони, а в той час небезпечно було у Києві, все могло трапитись з такою особою, як Слава Стецько. Та вона не звертала уваги на те, що їй може загрожувати небезпека.

У світлині української громади Караганди – вшанування пам'яти Слави Стецько.

Пані Слава об'їхала всю Україну. Київ, Крим, Донбас, Волинь, Галичина, Полтавщина – для неї то все була рідна вкраїнська земля, про яку вона говорила з такою любов'ю, що аж щеміло серце. Пані Слава дуже толерантно ставилася до людей, які, можливо, не знали так досконало історії України, були все ще залякані совєтським терором, обдурені комуністичною пропагандою. Вона казала, що люди, які дуже довго жили в атмосфері приниження і страху, втрачають відпірність до зла і спроможність захищати власну гідність. Їм треба делікатно допомогти подолати набуті комплекси, надмірну сором'язливість, навчити гордитися українським походженням, адже душа в них українська, – підкреслювала Слава Стецько.

Вона вміла вислухати людину, говорити з нею як з рівнею, незважаючи на її соціальний статус. У спілкуванні пані Слава була дуже доступною, завжди цікавилася українським життям у Казахстані, долею конкретних людей, їхнім здоров'ям, пам'ятала про кожного, розпитувала, переймалася їхніми клопотами, чим могла, допомагала. Прості люди щиро її любили і дуже тужили, коли вона відійшла в інший світ. Згадую про неї, і спогад зігріває серце. Слава Стецько – народна героїня, справжній Герой України, бо для неї присвятила життя, працювала, не знаючи спочину. Добре пам'ятаю, як після напруженого дня, після засідань у Верховній Раді, нарад в управі Конгресу, вона годинами розмовляла з людьми, які прибули до Києва, щоб зустрітися з нею. Я також при зустрічах завжди відчувала тепло її душі, людяність, а це характеризує далеко не кожного політика. Пам'ять про неї бережу як святиню..."

Підготувала
Марія БАЗЕЛЮК

СУД ВІДКРИВ СПРАВУ ЩОДО ЗАПЕРЕЧЕННЯ ЯНУКОВИЧЕМ ГОЛОДОМОРУ ЯК ГЕНОЦИДУ

Відкрито судове провадження у справі щодо заперечення Віктором Януковичем Голодомору як геноциду українського народу. Про це УНІАН повідомили у прес-центрі Народного руху України.

За інформацією НРУ, 15 червня о 16:30 в Печерському районному суді м. Києва розпочнеться попереднє судове засідання у справі за позовом Володимира Волосюка до Президента України В.Януковича про захист честі і гідності. У своїй позовній заяві В.Волосюк наголошує, що глава держави, заявивши 27 квітня у Страсбурзі про заперечення Голодомору як геноциду Українського народу, зганьбив честь і гідність позивача і вчинив акт наруги над знищеними мільйонами людей в такий злочинний спосіб.

В.Волосюк просить суд винести рішення, яке зобов'яже Президента вибачитись публічно перед позивачем та перед українським народом.

Разом з тим, у позовній заяві В.Волосюк наголосив: "Своєю заявою Янукович прямо порушив норми Закону України "Про Голодомор 1932–1933 років в Україні" від 28 листопада 2006 р., перша стаття якого однозначно стверджує: "Голодомор 1932–1933 років в Україні є геноцидом Українського народу", а стаття 2 наголошує: "Публічне заперечення Голодомору 1932–1933 років в Україні як геноциду визнається наругою над пам'яттю мільйонів жертв Голодомору, приниженням гідности Українського народу і є протиправним"".

Також позивач відзначив, що Президент проігнорував рішення Апеляційного суду Києва від 13 січня ц.р., який визнав керівників більшовицького тоталітарного режиму винними у "геноциді української національної групи в 1932–33 рр. шляхом штучного створення життєвих умов, розрахованих на її часткове фізичне знищення".

"В.Янукович фактично протиставив себе позиції парламентів Естонії, Австралії, Канади, Угорщини, Литви, Грузії, Польщі, Перу, Парагваю, Еквадору, Колумбії, Мексики та Латвії, які офіційно визнали Голодомор актом геноциду українського народу, а також Європейському парламенту, який визнав Голодомор злочином проти Українського народу та проти людяности", – зазначено в позовній заяві В.Волосюка.

УКРАЇНА ДЛЯ ... КОГО?

12 червня у місті Каланчак, що на Херсонщині, стався безпрецедентний випадок. Трьома міліціянтами (двома місцевими та одним прибульцем з Херсону) без будь-якого приводу був жорстоко побитий Олександр Смірнов – рідний брат члена Київської міської організації КУН Юлії Смірнової. Наразі Сашко перебуває в тяжкому стані у місцевій лікарні.

За словами Юлії Смірнової, сталось наступне. Того вечора брат мав зустріч з друзями у одному з барів. Близько 22-ї години вони вийшли з бару. Жоден з них не був у стані алког ольного сп'яніння. Саме у цей момент на Олександра й напали. В результаті: у нього струс мозку, перелом руки, вибиті декілька зубів та пошкоджена щелепа.

Олександр написав заяву в міліцію наступного ранку, перебуваючи в лікарні. Призначена судмедекспертиза. Сцену побиття бачили місцеві люди, але свідчити поки що бояться. Юлія Смірнова каже, що не виключається й політичний підтекст, бо Олександр був одним з організаторів спроби демонтажу пам'ятника кату України Бланку-Леніну у місті Каланчак. Призвіща мєнтів, які били Олександра Смірнова, відомі – Костянтин Безуглий, Володимир Попков та Олександр Доценко.

Тож для кого буде Україна за чинної влади, якщо ось так міліція, яка має захищати, може напасти та покалічити людину у всіх на очах? Чи понесуть відповідальність перевертні у погонах?

Володимир МАНЬКО,
"Нація і держава"

С.ВИВЮРКА

ДОКУМЕНТИ СВІДЧАТЬ

БЕЗПРАВНІСТЬ НАСЕЛЕННЯ ЗАХІДНОЇ УКРАЇНИ В ЧАСИ СРСР

– Указ від 26 травня 1947 року "О восстановлении в гражданстве СССР подданных бывшей Российской империи, а также лиц, утративших советское гражданство, проживающих на территории Бельгии" (Див. Сборник законов СССР и Указов Президиума Верховного Совета СССР (1938 – июль 1956 гг.). Государственное издательство юридической литературы. Москва-1956. стор. 71)

– Указ від 16 грудня 1947 року "О порядке приобретения гражданства СССР лицами литовской национальности, коренными жителями города Клайпеда, Клайпедского, Шилутского и Пагегского уездов Литовской ССР" (Див. Сборник законов СССР и Указов Президиума Верховного Совета СССР (1938 – июль 1956 гг.). Государственное издательство юридической литературы. Москва-1956. стор. 71–72)

– Указ від 30 березня 1948 року "О порядке приобретения гражданства СССР гражданами Литовской, Латвийской и Эстонской Республик и уроженцами Бессарабии, проживающими в странах Латинской Америки" (Див. Сборник законов СССР и Указов Президиума Верховного Совета СССР (1938 – июль 1956 гг.) Государственное издательство юридической литературы. Москва-1956. стор. 72).

І в радянському законодавстві НЕМАЄ ЖОДНОГО (ПОВТОРЮЮ – ЖОДНОГО!) закону чи Указу Президії Верховної Ради СРСР, яким було б визначено статус громадян СРСР мешканців Західної України, які були включені до складу СРСР. А це означає тільки одне – де-факто та де-юре мешканці Західної України як до 1 листопада 1939 року, так і після цієї дати НЕ БУЛИ ГРОМАДЯНАМИ СРСР!

І в даному аспекті виникає інше питання серйозних міжнародних правопорушень, міжнародних злочинів з боку СРСР та УРСР проти населення Західної України – масові депортації, виселення, арешти, винищення, катування тощо. Виникає резонне питання: "А хто дав право радянській владі, котра не спромоглась навіть визнати мешканців Західної України громадянами СРСР, так збиткуватись над людьми?" .

Такою була радянська офіційна версія "золотого вересня" 1939 року.

Коли ми звернемось до глави X "Основные права и обязанности граждан" Конституції СРСР від 1936 року (Див. Сборник законов СССР и Указов Президиума Верховного Совета СССР (1938 – июль 1956 гг.). Государственное издательство юридической литературы. Москва-1956. стор. 14–16), то виявимо, що права та обов'язки покладались ВИКЛЮЧНО НА ГРОМАДЯН СРСР. І в даній главі X Конституції СРСР АБСОЛЮТНО НЕМАЄ ЗГАДКИ про те, що особи, які НЕ Є ГРОМАДЯНАМИ СРСР, але які проживають на території СРСР, ЗОБОВ'ЯЗАНІ виконувати ст.132 Конституції СРСР, в силу якої (цитую мовою оригіналу): "Воинская служба в рядах Вооруженных Сил СССР представляет почетную обязанность ГРАЖДАН СССР". Все. А от щоб оцей самий "почесний обов'язок" розповсюджувався на іноземців та осіб без громадянства – цього в Конституції немає. Тоді на яких підставах мешканців Західної України в масовому порядку під дулами автоматів забирали в Червону Армію та в якості гарматного м'яса кидали на фронт? Але саме трагікомічне полягає у тому, що в Конституції СРСР 1936 року навіть згадки немає про те, що особи без громадянства, іноземці користуються усіма правами людини та громадянина нарівні з громадянами СРСР.

Але й це ще не все. Коли ми звернемось до статті 129 Конституції СРСР від 1936 року, то з подивом прочитаємо наступне (цитую):

"...Статья 129 СССР предоставляет право убежища иностранным гражданам, преследуемым за защиту интересов трудящихся, или научную деятельность, или национально-освободительную борьбу".

Отакої! Але ж ОУН під проводом Сл.п. С.Бандери до моменту включення Західної України до складу СРСР якраз і ЗАХИЩАЛА ІНТЕРЕСИ ТРУДЯЩИХ, селян, вела національно-визвольну боротьбу. Тоді, відповідно до ст. 129 Конституції СРСР, всі члени ОУН повинні були бути під захистом СРСР. І за логікою С.Бандері потрібно було присвоювати звання Героя СРСР. А насправді... А насправді радянська влада жорстко відімстила членам ОУН. Їх вбивали, катували, знищували, відправляли в концтабори. Але ж серед членства ОУН була інтелігенція, представники робітничого класу, селянства. Яскраву сутність радянської влади характеризує факт співпраці НКВС та Гестапо. Ні для кого не є таємницею той факт, що перед Другою Світовою війною в Москві в умовах суворої таємності було підписано таємну угоду про дружбу та співробітництво між НКВС та Гестапо за підписами Л.Берії та тоді ще бригаденфюрера СС Г.Мюлера. НКВС та Гестапо домовились вести спільну боротьбу проти світового єврейства (так от хто насправді є натхненниками Холбсту-Гітлер та Сталін!). Також було досягнуто домовленість про спільне винищення цілих груп людей тощо. Слід сказати, що дана таємна Угода до даного часу приховується Москвою під грифом "Особливої важливості", "Розголошенню не підлягає". Москва усіляко викручується, бреше, як брехала свого часу відносно розстрілу польських офіцерів та польської інтелігенції. До речі, я думаю, що катастрофа літака з польською делегацією, яка прямувала на жалобні церемонії, НЕ Є ВИПАДКОВІСТЮ чи нещасним випадком. Це, на мій погляд, була добре спланована та продумана акція. Згадаймо справу про вбивство С.Бандери, коли Москва усіляко заперечувала свою причетність до цього. І якби не зізнання вбивці, світ, можливо, і не дізнався б правди про цю трагедію.

І тепер знову повернімось до отих інспірованих судових процесів з приводу позбавлення звань Героїв України С.Бандери, Р.Шухевича. Я не дивуюсь інтелекту (точніше, його цілковитої відсутности) отих горе-юристів із числа суддів Донецького окружного адміністративного суду, які приймали рішення про позбавлення звання Героя України С.Бандери. Але своїм воістину дебільним рішенням вони нічого не вирішують. Історія ще дасть їм оцінку. Але я вдячний отим "суддям" за те, що вони збурили суспільство. Своїм необдуманим, алогічним вчинком ці "юристи" (можна здогадуватись про рівень їхньої освіти) надали українським націоналістам неоціненну послугу. По-перше, ми врешті-решт остаточно з'ясували, що в Україні не існує як такої системи дійсно національних судів. По-друге, торкнувшись проблеми громадянства, ми з'ясували, що населення Західної України не було в громадянстві СРСР, а відтак, всі ті, хто потерпів від злочинів тоталітаризму та їхні нащадки мають право на відшкодування матеріальних та моральних збитків від Москви (адже Москва оголосила себе правонаступницею СРСР). По-третє, чи буде залишено в силі постанову суду про позбавлення звання Героя України С.Бандери, чи дана постанова буде скасована – це, як на мене, не має жодного значення. С.Бандера та Р.Шухевич – Герої України по Духу та визначенню, яких визнав Героями український народ, а не маргінес. А те, що якісь недоучки-юристи вирішили пропіаритись, то це радше проблеми їхнього виховання, їхнього загальнолюдського та інтелектуального рівня. А про рівень судочинства в адміністративних судах ми вже дізнались зі справи І.Зварича – хабарництво, моральна розпуста, статеві збочення, вчинення статевих актів прямо в кабінетах на матеріалах справ тощо. Гидота!

м.Тернопіль

Закінчення.
Початок у минулому числі.

Володимир МАНЬКО,
"Нація і держава"

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

ЗАТИШШЯ ПЕРЕД БУРЕЮ?

З початком літа в Україні настала доба політичного затишшя. Головні опозиційні до неукраїнського режиму Януковича політсили після травневих бурхливих протестних акцій та важких об'єднавчих процесів взяли тайм-аут. Галасують переважно нечисельні та розколошкані купки людей з громадських організацій. Режим тішиться, мовляв – встояв, затягуючи гайки щосильніш. Демонтуючи підмурок демократичної держави, влада розуміє, що влітку вона має завершити зведення нового підмурку, який повинен буде винести на собі проросійську поліцейську диктатуру.

За літо вони мають відкрутити голови залишкам незалежних мас-медіа, перебити хребта справжнім опозиційним партіям (прийнявши відповідні закони), дати під дих національній свідомості (вихолостивши національне з усіх сфер життя) та заламати руки усім, хто насмілиться вийти на вуличні протести. За літо вони мають остаточно віддати Путіну українську економіку (авіапром, кораблебудування, енергетику тощо). За літо на російське бабло вони мають перекупити ще декілька десятків "тушок" задля формування конституційної більшости у ВР. Все буде робитись "без шуму та пилу", доки українці питимуть прохолодне пиво та грітимуть свої боки на пляжах.

Самозакохана та ожиріла верхівка режиму повірила у примару власної "унікальности" та "неперевершености". Одутлуватим біло-блакитним глитаям з їхнім кургузим інтелектом тут явно не вистачає елементарної адекватности. Бо як тоді пояснити гучні дифірамби, які вони співали своєму патрону Януковичу на його 100 днів, коли не виконано жодної обіцянки з передвиборчої програми "Україна для людей". То які ж метаморфози сталися з владою та особисто з Януковичем за 100 днів перебування у шкіряних кабінетних кріслах?

Результати діяльности біло-блакитної влади чітко засвідчили – змін на краще для людей не буде. Улесливі передвиборчі обіцянки виявились звичайними сугестіями. В результаті настали кращі часи лишень для міліції, спецслужб, корумпованих чинодралів-різночинців та бритоголових дубоЛомів. Типова поліцейсько-путінська держава передбачає існування цілої армії цепних псів у міліцейській формі, та й не тільки, яких інколи необхідно спускати на людей. Перші ознаки цього ми побачили і в Україні. Далі буде.

Насправді поліцейсько-путінський режим, підмурівок якого мурує Янукович в Україні, буде блідою його копією, бурлеском та буфонадою. Бо Україна – не Росія. На відміну від путінізму, який, до речі, вже сьогодні тріщить по швах, українській його подобині смертельно не вистачатиме належного скріплюючого матеріалу (читай – належного людського матеріалу). Бо українці – не росіяни.

Слід відзначити, що протестні настрої українців нікуди не поділися. Вони є і множаться. Але наразі вони дещо поплавились під палючим літнім сонцем, і з цим нічого не зробиш. Але варто лише дочекатися першої осінньої прохолоди, як поплавлена суспензія сукупного суспільного протесту вмент скристалізується, зміцніє. Восени українці очуняють від спеки та збагнуть – незалежну Україну в них вкрали. Вони зрозуміють, що вже не мають жодного важелю впливу на державу. Однієї осені подібне вже було...

Синоптики кажуть, що в океані перед потужною бурею, зазвичай, барометр падає, себто падає атмосферний тиск. Ненадовго океан вщухає, панує штиль. Потім хмари зіштовхуються, сонце зникає, стає прохолодно. Тиск стрімко підвищується. Невзабарі розпочинається буря, яка здіймає потужну хвилю. Українське суспільство наразі знаходиться у стані затишшя. Чи то спека так впливає на нас, чи ще якась мара, але скидається на те, що затишшя ненадовго. Гряде буря, яка остаточно розставить все на свої місця. Біло-блакитні глитаї та їхні червоні посіпаки будуть змиті потужними хвилями українського невдоволення.

Володимир МАНЬКО,
"Нація і держава"

ЛІТОПИС УПА

ІСТОРИЧНА ПРАВДА ТОРУЄ СВІЙ ШЛЯХ

Столична книгарня "Є", що розташувалась у мальовничому куточку Києва, неподалік від Золотих воріт, продовжує організовувати зустрічі та презентації. Так, 10 червня разом з видавництвом "Літопис УПА" відбулась презентація одразу чотирьох нових видань, присвячених національно-визвольним змаганням українців у минулому столітті.

Найпитоміше з презентованих видань – збірка документів "Літопис УПА", нова серія, 14-й том "УПА і запілля на північно-західних українських землях. 1943–1945 роки". Ця книга містить невідомі раніше документи, котрі висвітлюють правду про діяльність УПА на окресленій території. Упорядник – старший науковий співробітник інституту української археографії та джерелознавства ім.Михайла Грушевського, кандидат історичних наук Володимир Ковальчук.

Про особливості комплектації та упорядкування 14-го тому збірки "Літопис УПА", та чим він цікавий, розповів автор, зазначивши, що представлений том є останнім з нової серії. Далі він сказав, що різниця між новою серією та старою полягає в тому, що до усіх 14-и томів нової серії включені документи віднайдені, опрацьовані та прокоментовані саме українськими науковцями в українських архівах. 14-й том – це логічне продовження томів 2, 8 та 11 нової серії, до яких увійшли документи про УПА та запілля на території Волині та Полісся в 1943–1945 роках.

До цього тому увійшло 33 різновиди 266 нових документів, які до цього ніде не публікувались. Це накази, звіти, розпорядження, хроніки тощо. Наприклад, вперше опубліковано хроніки Батуринського та Корсуньського загонів УПА. Загалом документи, які увійшли до тому, діляться на два розділи – про УПА та про запілля. Документи розташовані не в хронологічній послідовності, а згідно з застосуванням класифікаційної схеми Віктора Горобця. Тобто в рамках кожного параграфу йде розподіл на директивно-розпорядчі, виконавчі, обліково-статистичні, процесуально-судові документи та ділові листи.

За словами Володимира Ковальчука, у книжці опубліковані невідомі дотепер документи командира УПА-Північ Дмитра Клячківського. Після його загибелі у його польовій торбі було знайдено більше десятка документів, серед яких – відомості про кількість вояків УПА-Північ у різні періоди 1944 року. В інших документах відбите бажання УПА до співпраці з угорцями, росіянами, поляками. Багато документів висвітлюють побут повстанців, їхнє повсякденне життя. Тут можна відшукати матеріали про хвороби повстанців, про вміст недоторканого харчового пайка, про заборону на носіння борід тощо.

У книжці документально висвітлено діяльність Полтавського, Чернігівського та Сумського загонів УПА. Саме так було перейменовано деякі загони на Волині. Чому? Тому, що головне командування УПА 1944 року сподівалось розпочати всеохопне українське повстання за відновлення незалежної держави. Епіцентром цього повстання мала стати холодноярщина.

Том доповнює великий науково-методичний апарат. Тут є 532 авторських коментарі. В кінці кожного коментаря вказані джерела інформації. Є фотододаток, а це 34 світлини, які знайдені у приватному архіві рівненського дослідника Марчука та у Волинському обласному архіві СБУ (також пібліікуються вперше). До речі, збірка документів ніколи б не побачила світ, якби не сприяння Олександра Удода, котрий на час упорядкування книжки був керівником Держкомархіву, – наголосив Володимир Ковальчук.

Наступні книжки, які було презентовано, вийшли у серії "Події і люди" також у видавництві "Літопис УПА". "Квітка у червоному пеклі. Життєвий шлях Людмили Фої" за авторства молодого дослідника Володимира Іванченка – книжка про маловідому киянку, яка у 18-річному віці була одним з організаторів підпілля ОУН(б) у Києві. Молода тендітна дівчина витримала всі тортури у в'язниці НКВС. Вона була ключовою фігурою у протистоянні радянської спецслужби та служби безпеки ОУН(б). Людмила Фоя перешкодила не одній чекістській операції зі знищення лідерів українських націоналістів. Водночас вона була авторкою низки цікавих новел та оповідань. Загинула 1950 року, на 27-му році життя у нерівному бою з групою МГБ СРСР, рятуючи пораненого друга.

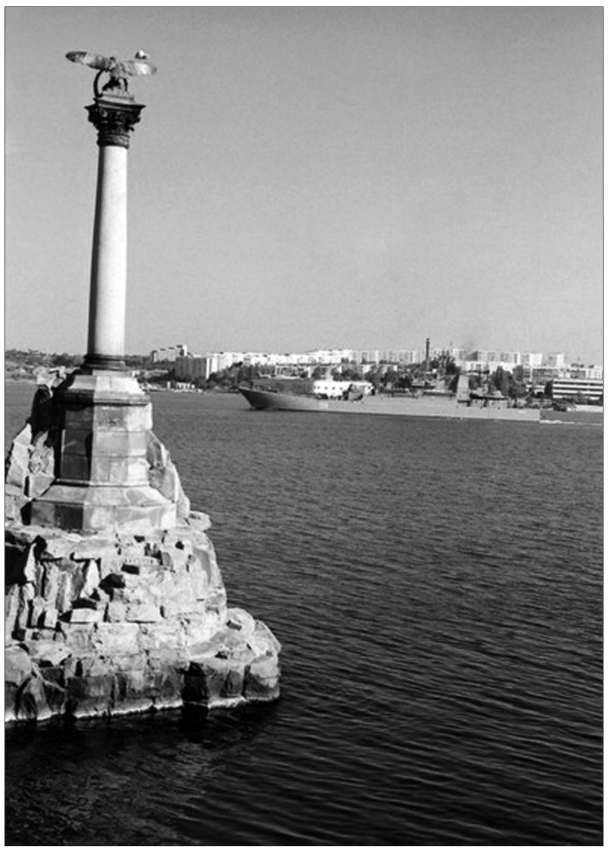
Наступна представлена книжка – "Життя та доля Михайла Дяченка "Марка Боєслава". Її автор, кандидат історичних наук Олександр Іщук, описав нелегкий життєвий шлях та героїчну загибель письменника та підпільника, одного з керівників ОУН(б) в Україні. Одночасно розповідає і про його літературний доробок. Остання репрезентована книжка – "Життєвий шлях Галини Голояд "Марти Гай", яка розповідає про маловідому дотепер борчиню за волю України, члена ОУН(б), талановиту письменницю. Після поразки визвольних змагань вона була репресована радянським окупаційним режимом та провела у таборах 14 років свого життя. Автори книги – Володимир Іванченко та Олександр Іщук.

Участь у презентації брав президент благодійного фонду "Літопис УПА" ім. Володимира Макара знаний дослідник ОУН-УПА Микола Посівнич. Він розповів, що видавництво "Літопис УПА" було створено в Канаді далекого 1973 року колишніми ветеранами ОУН-УПА. Насьогодні видавництво представлено чотирма серіями видань. Наразі ми презентуємо книжки з двох серій – "Події і люди" та "Літопис УПА", нова серія.

Назагал ми видали різними тиражами 76 різновидів книжок про національно-визвольні змагання українців у минулому столітті, – продовжив Микола Посівнич. Невдовзі плануємо реалізувати ще 15, а на наступні два роки 20 видавничих проектів. Ми зосередили увагу на публікації архівних документів не лише ОУН-УПА, а й тих сторін, які були їхніми противниками. Вже опубліковано деякий масив документів німецьких, польських та чехо-словацьких спецслужб. Наша кінцева мета – донесення історичної правди до людей шляхом розкриття абсолютно усіх невідомих сторінок діяльності ОУН-УПА, струшуючи з них ворох радянського ідеологічного пилу, – сказав на завершення Микола Посівнич.

НАСМІЛИЛИСЯ ОБРАЗИТИ "БРАТІВ"?

Влада Севастополя вимагає зняти керівника ЗМІ за українську "пропаганду"

Севастопольська міськдержадміністрація вимагає від Міноборони звільнити начальника телерадіокомпанії ВМС України "Бриз" Мирослава Мамчака.

Як повідомляє Громадський комітет "Український Севастополь", нова севастопольська влада закидає військовим журналістам "пропаганду українського націоналізму" і "розпалювання ворожнечі до братнього російського народу".

За даними комітету, наприкінці квітня глава Севастопольської держадміністрації Валерій Саратов направив міністру оборони Михайлу Єжелю лист із критикою редакційної політики "Бризу" і з вимогою звільнити його керівника.

На думку координатора "Українського Севастополя" Миколи Владзимирського, причина в тому, що в ефірі цієї ТРК звучали різні, в тому числі й критичні, думки щодо взаємин з росіянами – зокрема харківських угод, а також дій російських військових у Севастополі, які "часто порушували" попередні угоди і чинне законодавство України.

Коментар Саратова почути не вдалося. Керівник відділу у справах преси та інформації Севастопольської держадміністрації Олександр Скворцов теж уникнув відповіді. "Я боюся, що ми не можемо ні підтвердити, ні спростувати цю інформацію", – сказав він.

Разом із тим, джерела Радіо "Свобода" в Севастопольській міськдержадміністрації неофіційно підтверджують, що такий лист за підписом її голови був відправлений до Міноборони України.

Більше того, джерела стверджують, що до Києва пішла телеграма Саратова з вимогою звільнення ще й директора Севастопольської державної регіональної телерадіокомпанії Олександра Скрипниченка.

У свою чергу, лідер "Російського блоку" депутат Геннадій Басов, який входить до більшости Севастопольської міськради, заявив, що разом із однопартійцями давно вимагав звільнення М.Мамчака.

"Мамчака необхідно звільнити. Чим швидше, тим краще. Тому що за державні гроші телерадіокомпанія "Бриз" не може бути рупором українського націоналізму. Треба обирати: або це телебачення українських ВМС, або це рупор певної політичної пропаганди", – сказав Басов.

Коментарю з Міноборони України ще немає. Сам Мамчак від коментарів відмовляється "з етичних міркувань".

ТРК "Бриз" була заснована майже одночасно з ВМС України 1992 року, від початку її очолював М.Мамчак. Кілька років тому він пішов з військової служби, але продовжив керувати "Бризом".

ТРК "Бриз" – єдиний в регіоні переважно україномовний інформаційний ресурс. Його журналісти відстоювали інтереси українського флоту, євроатлантичної інтеграції і цілісности України, зазначає Радіо "Свобода.

"Українська правда"

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 5 000
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9